

Cannes estrainio hori

Cannesko jaialdia igandean amaitu zen. Nanni Morettiren 'La stanza di figlio' filmak eraman zuen urrezko palmorria. Baina Cannesek hori baino askozaz gehiago eman zigun. Zinema askea kasu askotan.

begoña del teso

Nortzuk suertatu ziren irabazle aspaldi jakin genuen; beraz, ez dago horren inguruan bueltaka eta jiraka ibili beharrik. Baina helduko diogu epaimahaiaren saria eskuratu zuen horri, Cannesko giltzarria suertatu zen eta. Hanekeren *La pianiste* ri darion ausardia, darion muga guztien gainetik ibiltzeko libertatea hain da izugarria, ezen batzuk pelikula bat ere ez dela aldarrikatu baitute. Litekeena da filma ez izatea, baina horrek inporta al du? Inork ba al daki zinema nolakoa den egun? Nola, nondik, norantz joko duen datozen garaietan?

Sail Nagusian bertan, eta are gehiago askatasun handiagoz jokatzeko duten beste zine bilkurretan, erakutsi izan diguten zeluloideak ez du banderarik, ez du pasaporterik, eta momentu asko eta askotan ez da zeluloidea ere, bideoa baizik, lehen-gai digitalizatua baizik.

Gera zaitezte irmo, tente, erne, atezuan pantailetara so, ez baita egungo, biharko zinema orain arte ikusi duguna. Edo arbasoek kontatu digutena. Formatu txikian edo handian, postaletako forma harturik edo lepoan harturiko kameraz filmaturik. Luze edo motz kontaturik. Amorruez edo gozo-gozo. Zinemak ez du mugarik. Ez dauka gaintutuko ez duen oztoporik. Ez du inolako enbarazurik sentitzen soinean azaldu nahi duena azaltzeko.

Horrek ez du esan nahi datozen garaietako zinema egundokoa izango denik. Bai, ordea,

Michael Hanekeren *La pianiste* filmari ausardia eta libertatea dario.

Aspaldiko maisuek ere gur egiten diote teknologiarri. Rohmerrek berak digitalizazioa erabili du bere azken filmean

kristorena izango dela. Agian ez da ona izango, Baina kristorena bai. Mundiala. Berezia. Espezial espeziala. Gaztea zein zaharra. Horrek berdin du, baina zabilzate adi. Aspaldiko maisuek ere gur egiten diote teknologia berriari. Eric Rohmerrek berak digitalizazioa erabili izan du bere azken filmean, joandako garaietan kokatua. Badator mila deabruk hartua, badator jakinduriar blai, eta begirune faltsurik gabe. Minutu gutxi irauten

duen zinema (*Central*, 600 segundo, lur ezezagunetatik bidalitako gutuna) orduak eta orduak irauten duen zinema (*Atanarjuat*, *The fast runner*, Kanadako Inuit etniakoek eginiko lehendabiziko filma, lautada batean gertatzen dena, urrezko Kamerak irabazi zuena, hiru ordukoa).

Badator zinema estrainioa, teknologia berrien gainetik eta zeluloidezko tradizio aberatsaren azpitik aise ibiltzen dena. Badator. Eta gu, lekuko.

Teknologia berriek Cannes hartu dute. Irudian, *Shrek* filma.

poligonoaren aurkako asanblada
"ELOLA" POLIKIROLDEGIA

la polla

hechos contra el decoro
buitraker
fragile

gaueko
21:30

TUTERA

maiatzaren
26 an

Ohiko salmenta puntuak

aurretik 1700 / 2000 leihatilan

Asamblea antipoligono@hotmail.com

Egunkaria

Kosta Urdin belztua

Mestizoa. Odol nahastua. Esan, esango dizute Cannesen eta inguruotan, Mediterraneo itsasoak musu ematen dien leku, hondartza eta terraza horietan, luxua dela jaun, dirua dela jabe eta urreak dir-dir egiten duela. Esan, idatziko dizute eta zuek sinistu behar. Bai, halaxe da Cannes horri, Cap d'Antibes horri gainbegirako arrunta botatzen badiezue. Halaxe da La Croisetten baino ez bazabiltzate paseoan. Barrurago joanez gero, etorritako jendetzarengandik alde egin bezain pronto, fite, agudo, aurkituko dituzue arabiarrez mintzatzen den Kosta Urdina, Filipinetatik ekarritako jangauzak, Ekialdeko etorkin pobreak eta beltz harroak. Aurkituko dituzue eskean diharduten behartsuak eta lapur dotoreak. Cannes eta bere inguru ospetsuak badira egungo gizarte, lur, planeta gurearen ispilu. Italia hurbilean da. Baita Balkanak ere, distantziarik ez baita ihesari emanda den horrentzat. Ez, Kosta Urdina ez da soil-soilik urdina. Lur honetako kolore guztiak dabilta dantzan merkatuetan, non Provenzak limoi eta laranja gain, Boli Kostako piperrak salgai diren. Ehunka dira, gaur, Kosta Urdineko usainak, Marseillako Pastis edaria eta absenta arriskutsu bezain deliziosoaren gustuarekin nahasten direnak. Mestizoa da, zinemaren antz eta islaz, Cannes. Jainko eta deabru guztiei esker.